

ДЖАНИ РОДАРИ ТАКСИ ЗА ЗВЕЗДИТЕ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

Една вечер шофьорът на такси Пепино Компаньони от Милано привършваше работа и караше бавно колата си към гаража на такситата, надолу, към Порта Дженова. Не беше съвсем доволен, защото този ден беше имал малко клиенти и някои от тях много досадни, като онази госпожа, която го накара да чака четирийсет и осем минути пред някакъв магазин, и на всичко отгоре един полицай го глоби. Затова, като се прибираше, все пак гледаше минувачите. И наистина, ето че един господин му маха да спре.

— Такси! Такси!

— Заповядайте, господине — веднага спря Пепино Компаньони.
— Но да знаете, това ми е последният курс, отивам към Порта Дженова. Ако ви е на път, качвайте се.

— Вървете където искате, но бързо.

— Как може, ще отидем където искате вие, стига да не ме отклонявате много.

— Тръгвайте и вървете все направо!

— Добре, господине.

Пепино Компаньони натисна педала на газта и потегли. Но докато караше, поглеждаше от време на време в огледалцето своя пътник. Странен човек: „Вървете където искате, вървете все направо...“ Лицето му не се виждаше ясно, скриваха го вдигнатата яка на палтото и периферията на шапката. „Олеле — мислеше си Пепино, — да не би да е крадец? Я да видя дали някой не ни преследва... Не, май че никой няма. Не носи куфар, нито чанта. Само едно пакетче. Ето, сега го разтваря. Какво ли има вътре?... Какво е това? Прилича на шоколад. Да, точно така, син шоколад: къде се е чуло и видяло син шоколад?... Но пък го яде... Е, всеки си има различен вкус. Карай, Пепино, почти стигнахме... О! Какво става! Ей... Какви са тия работи? Къде отиваме? Ей, какво правите, какви ги измисляте?...“

— Не се безпокойте — отговори остро пътникът. — Карайте все напред!

— За какво „напред“ ми говорите? Не мога вече нито напред, нито назад! Не виждате ли, че летим! Помощ!...

Пепино Компаньони изви рязко волана, за да не се блъсне в телевизионните антени на върха на един небостъргач. След това продължи да протестира:

— Какво сте намислили? Какви са тия номера?

— Не се страхувайте, няма да се случи нищо!

— Как нищо, как нищо! Това за него е нищо! Всеки ден ли летят таксите! Я виж, летим над катедралата, ако паднем, ще се нанижем на някой от тези шипове и край!... По дяволите! Що за шега ми погаждате?

— Би трябвало да видите сам, че тук не става дума за шега — отговори пътникът. — Летим и толкова!

— Как „толкова“! Моето такси да не е ракета?

— В този момент приемоте, че е космическо такси!

— Как космическо! Та аз нямам дори разрешително за пилот! Заради вас ще ми тръснат такава глоба! И бих искал да знам как така летим!

— Много просто. Виждате ли това синьо вещество?

— Да, видях го вече, видях и че изядохте едно парченце.

— Точно така, трябва да се погълне едно парченце, за да започне да действа. Това е антигравитационен двигател, с който може да се достигне скоростта на светлината плюс един метър.

— Всичко това е чудесно. Но аз трябва да се върна у дома, драги господине. Живея до Портата Дженова, а не на Луната.

— Но ние не отиваме на Луната.

— А, така ли? А къде, моля, отиваме?

— На седмата планета на звездата Алдебаран. Там живея аз.

— Много се радвам, но аз живея на Земята.

— Вижте какво, ще ви обясня: аз не съм земен жител, аз съм алдебаранец. Гледайте!

— Какво има да гледам?

— Тук, виждате ли третото ми око?

— Ха! Наистина имате три очи!

— А сега погледнете ръцете ми. Колко пръсти имам?

— Един, два, три... шест... дванайсет. По дванайсет пръста на всяка ръка!?!

— Да, дванайсет. Сега убедихте ли се? Бях изпратен с мисия на Земята да видя как вървят нещата при вас и сега се връщам да докладвам на моята планета.

— И добре правите, това е ваш дълг, всеки трябва да се връща у дома си. А аз? Как ще се върна?

— Ще ви дам едно парченце да сдъвчете и за един миг ще се върнете в Милано.

— А защо ви трябваше да се качвате на такси?

— Защото исках да пътувам седнал. Това достатъчно ли ви е? Вижте, вече пристигаме!

— Да не би тази топка да е вашата планета?

Но „тази топка“ за няколко секунди се превърна в огромно кълбо и към неговата повърхност с невероятна скорост се спускаше таксито на Пепино Компаньони.

— Там, наляво — заповяда пътникът. — Ще кацнем на този площад.

— Добре че виждате площад, защото аз виждам само една поляна.

— Няма поляни на моята планета.

— Тогава ще е площад, боядисан в зелено.

— Хм! Я слезте малко по-ниско... слезте... така... Кълна се в Алдебаран...

— Аз какво ви казвах? Видяхте ли, че е трева! А онези кои са?

— Кои онези?

— Онези гигантски кокошки, които тичат към нас с лъкове и стрели.

— Лъкове? Стрели? Гигантски кокошки? Такива неща няма на моята планета!

— А, така ли? Тогава знаете ли какво ще ви кажа...

— Тихо, зная. Заблудили сме се. Оставете ме да си помисля малко.

— Мислете бързо обаче. Защото тези птици пристигат. Ззззт! Чухте ли? Това беше стрела! Бързо, господин алдебаранецо, яжте от своя син шоколад! Да бягаме, да се спасяваме, да си вдигаме чуковете, защото Пепино Компаньони иска да си върне кожата в Милано цяла, а не надупчена, разбрахте ли?

Алдебаранецът побърза да отхапе от тайнственото вещество, което Пепино Компаньони наричаше „син шоколад“.

— Гълтайте! Гълтайте, без да дъвчете, по-бързо! — извика шофьорът на такси.

ПЪРВИ КРАЙ

Таксито излетя тъкмо на време, но една стрела улучи дясната задна гума, която се сплеска с едно дълго „ПУУУУУУФФФФФ“.

— Чухте ли? Спука се! — извика Пепино Компаньони. — И да знаете, че ще ви я пиша в сметката.

— Ще платя, ще платя! — отговори алдебаранецът.

— Сега добре ли изчислихте? Да не се озовем на някоя друга дива планета?

Но алдебаранецът в бързината не можеше да определя много точно дозите. Космическото такси дълго се лута насам-натам из галактиките, докато най-сетне налучка планетата на алдебаранеца. Но когато пристигнаха, тази планета се оказа толкова красива, жителите ѝ — толкова мили, вареният син ориз (местен специалитет) — толкова вкусен, че Пепино Компаньони вече не бързаше да се върне в Милано. Остана там петнайсет дни и всеки ден му носеше ново чудо. Записа си всичко, което видя и когато се върна на Земята, издаде книга, илюстрирана с двеста фотографии. Книгата му беше преведена на деветдесет и седем езика и за нея той получи Нобелова награда. Днес Пепино Компаньони е най-прочутият шофьор-писател-изследовател в цялата Слънчева система.

ВТОРИ КРАЙ

Таксито излетя и понеже беше много по-бързо от стрелите, които ги преследваха, скоро се намери въвн от опасност.

— Изглежда и вие не сте много опитен в междузвездното пространство — забеляза Пепино.

— Гледайте си колата — измърмори алдебаранецът. — За другото ще му мисля аз.

— Добре, но мислете правилно.

Летяха още няколко минути със скоростта на светлината (плюс един метър) и изминаха неизчислими разстояния. Накрая на пътешествието се намериха... в Милано, на площада пред катедралата!

— Дявол да го вземе, пак сгреших! — викаше алдебаранецът, като си скубеше косите със своите дващсет и четири пръста. — Да тръгваме обратно!

— А, не благодаря! — възкликна шофьорът и скочи на земята. — Аз съм си добре тук. Ако искате, вземете колата: но си помислете,

преди да ми направите такова зло. С тези четири колела изхранвам децата си!

— Е, няма как! — измърмори алдебаранецът — Ще си отида пеша.

Той слезе от таксито, отхапа от своя „син шоколад“ и изчезна. Преди да се прибере, Пепино Компаньони влезе в едно барче и обърна една чашка, за да му мине уплахата.

ТРЕТИ КРАЙ

Този край би бил много дълъг, ако река да го разкажа целия. Затова ще кажа само основното. Шофьорът и алдебаранецът бяха пленени от Гигантските Кокошки. Затворът беше едно яйце. Двамата избягаха с него. Алдебаранецът слезе на своята планета, а Пепино Компаньони се върна в Милано с летящото яйце и със солиден запас от „син шоколад“. Стана притежател на бюро за Космически екскурзии, на таксиметрова линия с маршрут „Земя-Марс-Сатурн и обратно“ и на една ферма за кокошки, които снасят яйца по размер мънички, но отлични за пържене!

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Предпочитам третия край, защото обичам пържени яйца. Но краят не е довършен: ако искате, можете да си го допишете сами!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.